

ΔΕΝ ΗΤΑΝ «ΔΑΣΟΛΟΓΟΣ ΠΟΛΙΤΜΠΙΡΟ» (Φεβρουάριος 2008)

Συγγραφέας: ΤΑΚΗΣ ΚΑΜΠΥΛΗΣ

Στην Πάρνηθα, ο Γιώργος Ντούρος ξενυχτούσε μέσα στο δάσος με συνεργάτες του και «ξήλωνε» όλες τις παράνομες περιφράξεις, μόλις αυτές ξεφύτρωναν. Κατέθετε μηνύσεις στους ιδιοκτήτες των παράνομων οικοδομών και έστηνε καρτέρια σε λαθροθήρες. Πέτυχε ένα ακόμη: Να αποδείξει ότι υπάρχει μνήμη. Ακόμη κι εν μέσω «Θεμιάδας». Δεν είναι λίγο...

Δεν ήταν παρά ένας δασολόγος. Θα μείνει ως δασάρχης, αν και είχε πάρει προαγωγή (για να μπει κανείς στο «ψυγείο» της Δασικής Υπηρεσίας, πάντα χρειάζεται «προαγωγή»). Το περασμένο καλοκαίρι, το βάρος που είχε μετά τις φωτιές της Πάρνηθας δεν έφευγε. Παρ' ότι πήγε να δει την έγκυο κόρη του στην Κρήτη.

Ήταν ένας άγνωστος, άσημος, ανώνυμος άνθρωπος που το μόνο που κατάφερνε πλέον ήταν να προκαλεί την μήνιν των οδηγών, επειδή φρέναρε κάθε λίγο διότι νόμιζε ότι είδε κάπου κοντά κάτι σε χλωροφύλλη που δεν είχε καταγράψει στο προσωπικό του αρχείο. Ψωνάρα, ε; Αντί για κρας-τέστ κυβικών εσωτερικής καύσης, αυτός...

Ο Γιώργος Ντούρος ήταν από τους χαρισματικούς ανθρώπους. Αυτοί δεν αναγνωρίζονται εν ζωή. Γι' αυτό είναι χαρισματικοί. Άλλωστε, ακόμη και ο θάνατός του σημάδεψε πάνω σε περίεργο «τάιμινγκ». Δεν είναι λίγο, όταν προσπαθούν τα δελτία των καναλιών να πείσουν πως δεν υπάρχει άλλος κόσμος πέρα από τα 25 μονοθεματικά λεπτά της «Θεμιάδας», αυτό να το διαψεύδει η ζωή και δράση ενός δασολόγου.

Από τη μία υπάρχει η καλλιέργεια μιας συνολικής (απο)ενοχής: (Επειδή) Είναι όλα σάπια, (γι' αυτό και) καθείς όπως μπορεί. Η αδυναμία αυτής της τηλεοπτικής εύκολης δημοσιογραφίας να στοχεύσει σε ο,τιδήποτε πέραν του σάπιου έγινε ορατή για πολλούς με το θάνατο του Γιώργου Ντούρου. Παρ' ότι οι δήθεν ευαίσθητοποιημένοι bloggers δεν το πήραν χαμπάρι, εν τούτοις καταγράφηκε πάλι η παρουσία μιας «παρέας». Της πρώτης στα ελληνικά οικολογικά πράγματα.

Σ' αυτήν ανήκε ο Γιώργος Ντούρος, Οικονόμου, Ανέστης, Χρυσόγελος, Λουλούδης, Μερτζάνης, Χλύκας, Κουλουρούδης, Σγούρος, Τσάκωνα, Νάντσου (αργότερα), Ευθυμιόπουλος, Χατζημπίρος, Μοδινός, Σφήκας, Σχίζας, Δωροβίνης, Τσουνής και άλλοι. Ολοι αυτοί βρέθηκαν, μαζί με τον Ντούρο στις πρώτες δύσκολες εποχές. Που οι «μη κυβερνητικές» ήταν ακόμη παραμύθι και τα κονδύλια για έρευνες απλώς αστεία.

Καταγράφηκε (πάλι) αυτή η εποχή. Αυτή τη φορά πάνω σε ένα θάνατο. Και κατάφερε να τον καταγράψει ως Μνήμη. Πολλοί έμαθαν αυτές τις μέρες για τον Γιώργο Ντούρο. Μόνον όσοι «ενημερώνονται» από την τηλεόραση δεν έμαθαν. Βλέπετε, ούτε ένα κανάλι βρήκε μερικά δευτερόλεπτα. Ίσως επειδή δεν υπήρχαν ούτε εικόνες ούτε dvd ούτε φωτογραφίες ούτε tv-persones από τη δράση του. Δεν φρόντιζε ο Ντούρος όταν πήγαινε στο δάσος της Πάρνηθας να κρατάει τέτοια «αποκαλυπτικά ντοκουμέντα». Η δράση του προϋπέθετε την καλή πίστη, δύσκολο έως άγνωστο πράγμα σήμερα. Παρ' όλα αυτά, εφημερίδες και ραδιόφωνα έδωσαν χώρο (και χρόνο). Αλλά ακόμη κι αν ο χρόνος δεν δινόταν, βρισκόταν. Για παράδειγμα, σε πρωινή ραδιοφωνική εκπομπή για τις Πρέσπες, η Μυρσίνη Μαλακού από την εταιρεία διαχείρισης εθνικού δρυμού Πρεσπών, μίλησε, χωρίς να ερωτηθεί, για τον Γιώργο Ντούρο. Η ίδια η «πρωθιέρεια» μιας αλλοτινής ρομαντικής οικολογίας, η Νίκη Γουλανδρή έσπευσε να μιλήσει για τον δασάρχη της Πάρνηθας.

Τι περίεργο, ε; Πέρασαν περισσότερα από δέκα χρόνια που δεν ήταν πλέον δασάρχης Πάρνηθας ο Γιώργος Ντούρος, αλλά η συλλογική συνείδηση (κατά Ντυρκέμ) είναι άτιμο πράγμα. Ξεκινάς ήρεμος με το ταίρι σου αγκαλιά για μια διαδήλωση και αίφνης μεταβάλλεσαι σε πυροσωλήνα που γεμίζει με ο,τιδήποτε μπορεί να εκτοξευθεί εναντίον της αστυνομίας. Αυτό πάθαινε κι ο Γιώργος Ντούρος για τριάντα και πλέον χρόνια. Ξεκινούσε το πρωί ως δημόσιος υπάλληλος και επέστρεφε άλλος άνθρωπος.

Μια φορά είχε βρει ένα τραυματισμένο ελάφι σ' ένα σπίτι στο Μενίδι. Ο δασικός που είχε πάει, έγραψε στην αναφορά πως ο ιδιοκτήτης του σπιτιού έπρεπε να διωχθεί για λαθροθηρία. Έτυχε να μάθω την είδηση, να μιλήσω με τον καταγγελλόμενο ως λαθροθήρα και, τέλος, να πάω στο δασαρχείο για την άποψη του δασάρχη. Ο Ντούρος χαμογελούσε: «Έχεις δει εσύ δασικό που στα 25 χρόνια υπηρεσίας να μην έχει πιάσει ένα λαθροθήρα και να πιάνει τώρα ένα δάσκαλο στο Μενίδι πού ταΐζει το ελάφι με μπιμπερό και η κόρη του το λέει «Άρτεμη»;

Ο Ντούρος αν απεχθανόταν κάτι ήταν η «μια κόλλα χαρτί». Δεν ήταν «δασολόγος -πολιτμπυρό» αλλά επιστήμονας πεδίου.

Στην «Στέπα» ο Τσέχοφ μίλησε με αγάπη για τους ανθρώπους που (αποδέχονται ότι) περισσεύουν. Ένας από αυτούς, ο Ντύμοφ ήξερε ότι, ακόμη κι αν πέθαινε στη φυλακή, δεν θα άλλαζε τίποτα στη ζωή της πόλης του. Έκανε λάθος... Όπως κι ο Γιώργος Ντούρος.

Το άρθρο δημοσιεύθηκε στο ένθετο «ΟΙΚΟ» της Εφημερίδας «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» το Φεβρουάριο 2008, σ. 11.